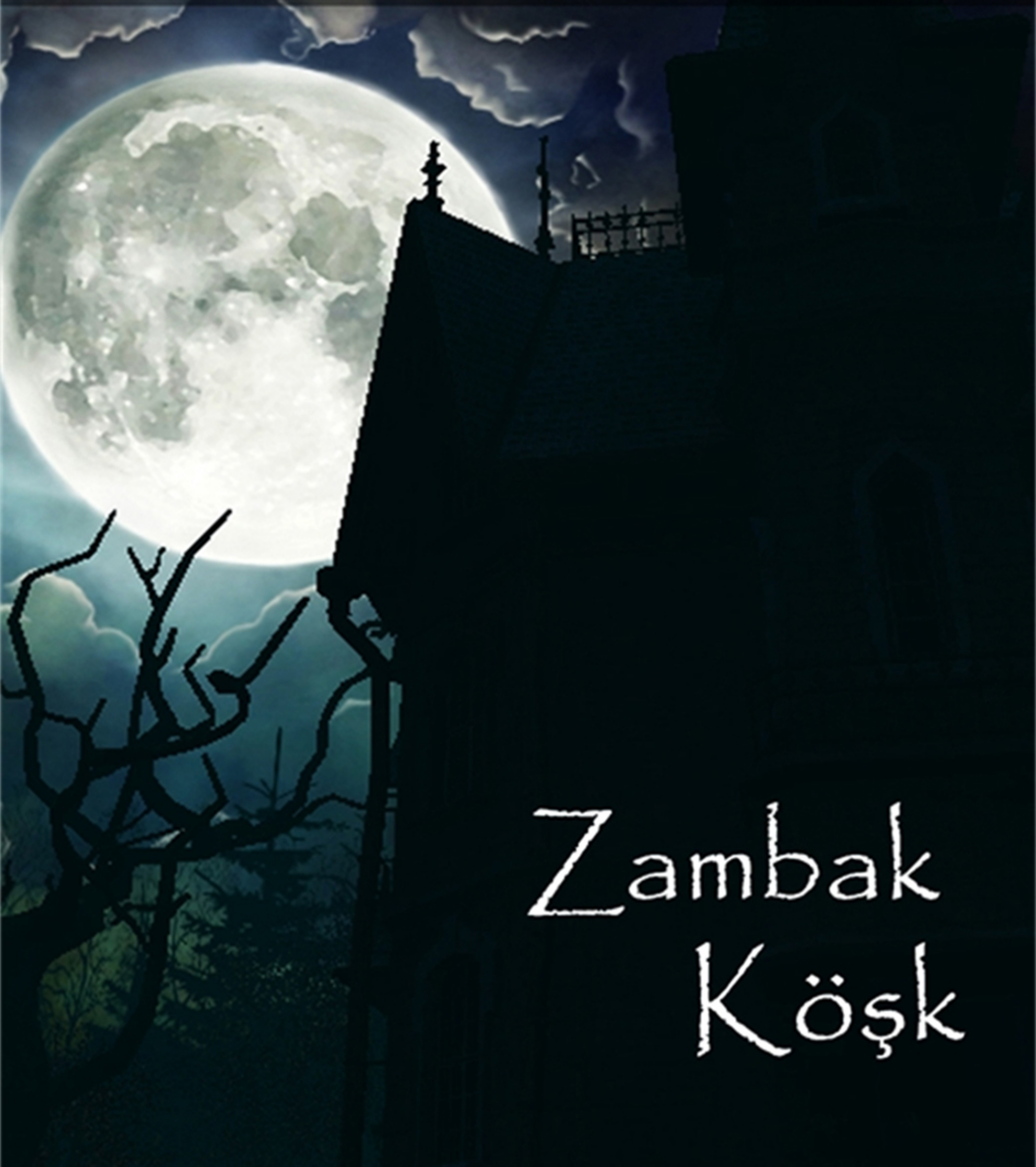

Mezarlık Hikayeleri 2

Hamdi Ekmen

Zambak
Köşk

Mezarlık Hikayeleri – 2

Zambak Köşk

Yazan

Hamdi EKMEN

Tamamen ücretsizdir, kaynak gösterilerek çoğaltılabilir, ticari bir amaç dışında basılı kopyaları oluşturulabilir. Diğer tüm telif hakları yazara aittir.

www.hekmen.com

Bu ikinci hikayemi bana manevi desteđini esirgemeyen dostlarıma armađan ediyorum.

Okuyarak ve paylařarak desteđini hissettirenlere sonsuz teřekkürlerimle...

Bölüm 1 : Giriş

Diğer günlerden farklı olarak bugün kendini çok daha yorgun ve halsiz hissediyordu. Gözlerini aynadaki kendi yansımasına dikmiş dalgın dalgın bakarken, o sonsuz derinlikte kaybolduğunu hissetmeye başladı. İnsan kendi yansımasıyla konuşurken ne kadar şaşırırsa, kendini tanımaktan da o kadar uzaklaşıyor diye düşündü. Üstüne başına iyice çeki düzen verip, beyaz gömleğinin üzerindeki siyah takım elbisesini tamamlayan dar kırmızı kravatını sol eliyle düzeltti, hala yatmakta olan karısının yanağına masum bir öpücük kondurdu ve sağ eline aldığı ağır evrak çantasıyla evin kapısından çıktı.

Adamın karısı gayet sakin ve hayata hep pozitif bakan biriydi. Kendisi ise tam tersi, genelde olumsuz düşünür, bir şeyleri kendi haline bıraktığı zaman hep kötüye gideceğine inanırdı. Zaten doğru evlilikler de çoğunlukla böyle zıt kutupların birbirini çekmesiyle başlar, bir süre sonra her iki taraf da eksik yönlerini karşısındaki ile tamamlar ve ortam nötr olurdu. Yılbaşından beri birlikte planladıkları yaz tatiline sayılı günler kala eşi aniden rahatsızlandı. Henüz yeni evli sayılırlardı, yaklaşık altı aydır aynı evi ve aynı hayatı paylaşmaları, bazen sıkıcı bazen de en mutlu anları birlikte yaşamaları onları zorluklara karşı daha güçlü kılıyordu. Fakat bu hastalık onlar için zirve noktası oldu.

Önceleri ani bayılmalarla başlayan süreç, bir süre sonra müşahade odasında ardı ardına yenilen serumlar, doku ve kan tahlilleri ile devam etti. Fakat tıp bilimi ne kadar gelişmiş de olsa insan beyni hala bambaşka bir alemde ve doktorlar sorunun kaynağını net olarak bulamadılar. Yurt çapında en ünlü hastaneler, cerrahlar ve profesörler ile çeşitli çalışmalar yapıldı ama sonuç yine aynıydı. Bu esnada yıllar birbirini de kovaladı. Hastalığın ne olduğunu, ne gibi sonuçlar doğuracağını bilemedikleri için çocuk yapmaya da pek cesaret edemediler. Ama ikisinin de aklında minik bir kız çocuğu, onun pembe pijamaları ile beşiğinde uyuduğu günlerin hayali vardı. Adam çok uzun zamandır sadece işiyle ilgileniyor ve sosyalleşmeye vakit bulamıyordu. Tatil planları doktor kontrolleri yüzünden sürekli erteleniyor, genelde gününbirlik gidilen yerlerde kafa dinlemeyi tercih ediyorlardı.

Karısı bir gün internette yayınlanan fırsat kuponu ile ormanın içinde sessiz ve sakin bir ahşap ev kiralamıştı. Üstelik şehrin hemen yanı başındaki küçük bir tatil beldesinin köylerindeydi ve ulaşım çok kolay olacaktı. Adamı ikna etmek de çok zor olmadı, zevkleri benzer olduğu için birbirlerine yaptıkları sürprizler de isabetli oluyordu.

Cuma akşam üzeri fazla bir eşya toplamadan yola koyuldular. Oldukça dar ve virajlı yollardan geçtikten sonra etrafta yaşlıların keyif alarak dolaştığı, kıraathanesinin sinek avladığı bir köy merkezine geldiler. Belli ki bu köyde pek genç yoktu. Arabadan inmeden, yol tarifi almak amacıyla yaşlı amcalardan birine yaklaştı. Eşinin olduğu camı yarım açarak, kafasını o yöne doğru uzatabildiği kadar uzattı ve "Amca selamün aleyküm, bu köyün çıkışında Zambak Köşk diye bir yer varmış, ne taraftan gidebiliriz?" diye sordu.

Sesin nereden geldiğini zorlukla farkedemeyen yaşlı amcanın muhtemelen kulaklarından birisi duymuyordu. Soranları görmeyi başarıp soruyu da idrak edebildikten sonra parmağıyla ters istikameti gösterdi. Adam dikiz aynasından geriye doğru bir bakış attı, ardından amcaya teşekkür etti ve ani bir U dönüşü ile geldikleri yöne doğru hareket etti. Beş yüz metre kadar gittikten sonra yolun sağ köşesinde bir tabelanın devrilmiş olduğunu gördü. Hemen arabasını kenara çekip indi ve metal levhayı kaldırdığında geç de olsa Zambak Köşk yazan tabelayı görmüş oldu. "İşte yolumuz burası" diyerek heyecanla arabasına bindi ve dar patika yola giriş yaptı. Dört çarpı dört ve sınıfının en güçlü motoruna sahip arabası ile adeta yolun tozunu attırıyordu. Yol daracık, sadece tek aracın gidebileceği kadar açılmış ve sağlı sollu olarak pelit ağaçlarının ortasından geçiyordu. Zaman zaman aracı sarsan yoldaki engebeler, kadının da korkuya kapılmasına sebep oluyordu. Bir süre sonra geniş bir avluya çıktılar ve tüm ihtişarıyla Zambak Köşk karşılarında yükseldi.

Köşk'ün girişi Osmanlı'nın son yıllarına ait bir mimariye sahipti, İstanbul Boğazı'ndaki yalıları andırır bir endamı vardı. Sağlı sollu yükselen kesme taş merdivenler tek bir ahşap kapıda birleşiyor, iki katlı bu Köşk'ün girişindeki yüksek antreye açılıyordu. Köşk'ün çatısı kızıl kiremitten, kenarları ise özel oyma kireç ve boyamalarla süslenmişti. Eskinin asaleti ile yeninin kolaylığını birleştiren büyük bir zerafet ile inşa edilmişti.

İkisi de içeri girmek için sabırsızlanıyorlardı. Arabayı hemen yandaki gölgelik alana çektikten sonra, bagajdan küçük ihtiyaç çantalarını aldılar ve içeri girmek üzere kapıya doğru yol aldılar. Adam anahtarı takıp kilidi çevirdiğinde içeriden hafif bir tıkırtı duyuldu. İkisi de bu ses ile gerildikten sonra adam kadına kafasıyla işaret ederek geri çekilmesini istedi. Hemen peşinden kapıyı ardına kadar araladı ve içeriye göz gezdirmeye başladı. Alabildiğine geniş antrenin tavanda kocaman bir avize vardı ve nasıl içeri girdiğini aklın almadığı simsiyah bir karga, avizenin üzerinde kafasını sallayarak acı acı ötüyordu. Bu manzara karşısında ikisi de panik oldular ve bir süre baka kaldıktan sonra hemen kapıyı çektiler. O esnada içerideki antrede asılı sarkaçlı bir saatten gelen gong sesi ile irkildiler. Bir kaç saniye geçmeden ön kapının camına sert bir şekilde çarpan karga camı tuzla buz etti. O an kadın kendini tutamayarak çığılı bastı, güpegündüz ormanın içinde yankılanan ses ile birlikte ağaçlardaki yüzlerce karga farklı yönlere doğru uçmaya başladılar. İkisi de bu görüntüye çok şaşırılmışlardı.

Az sonra kapıyı açıp içeri girdiklerinde karşı duvardaki sarkaçlı antika saat tam sekizi gösteriyordu ve güneş batmak üzereydi. Eşyalarını yerleştirdiler ve adam ön kapının camını bodrumda bulunduğu naylon bir branda ile kapatmaya çalıştı. İşini bitirmek üzereydi ki, karısı arkadan sinsice yaklaşıp birden boynuna sarıldı. Adam ise şaşkınlıkla dolu tatlı bir gülümseme ile onu sırtına aldı ve hafifçe dizlerinin üzerine çöktü. Şimdi ikisi birden yerdeki tarihi İran halısının üzerinde uzanıyorlardı. Yanları üzerine yatmış, birinin eli diğerinin saçını okşarken birbirleriyle göz gözeydiler. Tıpkı gerçekten aşık olan insanlar gibi, dakikalarca bakiştılar.

Bölüm 2 : Susuzluk

Hava karardığı zaman karısı salondaki kanepeye uzanmış ve orada uyuyakalmıştı. Adam ise tek başına üst katları kontrol edip, yatak odasını bulduktan sonra karısını da kucağına alarak yatağa birlikte girmişlerdi. Komidindeki küçük lambanın aydınlattığı tavanda, en az yüz yıl öncesine ait ince işlemeler ve altın varaklar göze çarpıyordu. Acaba bunları yapan insanlar nasıl görünüyordu, nasıl bir hayata sahiptiler diye düşünürken uykuya daldı.

Ani bir çırpınıyla uyandığında yanında kimsenin olmadığını farketti. Kalın ve duvarı boydan boya kaplayan pencerenin perdesi aralanmış, dolunayın parlak ışıkları süzülerek yerdeki tahta döşemelere çarpıyordu. Alt kattan su sesleri duyunca birden irkilerek ayağa kalktı ve parmakları üzerinde merdivenlere kadar yürüdü. Tam tur dönerek antreye inen yuvarlak merdiven yüzünden alt katta olan biteni göremiyordu. Yavaş yavaş ve sessiz adımlarla aşağıya kadar indiğinde, salondaki kanepede oturmuş, saç başı dağınık bir şekilde kafasına diktiği sürahidene kana kana su içen karısını gördü.

Önce bir şey söylemek istemedi, şaşkınlıkla su boğazına kaçabilir diye düşündü. Suyu bitirmesini bekledikten sonra fısıltı gibi bir sesle "Şşt, ne yapıyorsun orada?" diye seslendi. Sanki onun karısı olduğundan emin değil gibi davranıyordu. Karısı elindeki sürahiyi ağır hareketlerle önündeki sehpaye koyduktan sonra yine yavaşça gözlerini adama doğru çevirdi ve "Susamışım" diyebilirdi. Adam karısının elinden tutarak birlikte üst kata çıktılar ve tekrar yattılar. Kadın hemen uykuya dalmıştı ama adamı bu garip olaydan sonra uyku tutmadı. Çünkü karısı geceleri çok nadir uyanır, uyansa bile mutfağa gidip su almaya korktuğu için onu da uyandırır. Buraya geldikleri andan itibaren çevrede yaşanan gariplikler ve ani değişimler adamı tedirgin ediyordu. Belki de fazla kuruntu ediniyorum diye düşündü ve sakinleşmeye çalıştı.

Ertesi sabaha kuş cıvıltıları ve rüzgarda hafifçe salınan ağaçların sakinliği ile uyandılar. Karısı kahvaltayı köşkün arka bahçesindeki kameriyede hazırlamıştı. Köşkün işletmesini yapan şirket o kadar titiz davranmıştı ki, arka bahçede tüm çimler biçilmiş, zararlı otlar yolunmuş ve mükemmel bir peyzaj düzenlemesi yapılmıştı. İnsanın adeta içi açılıyordu. Fakat bu ferahlığı bozan küçük bir taş lahit, olanca soğukluğu ile bahçenin sol dış duvarının köşesine konumlandırılmıştı. Giriş kapısı da taştan ve sanki mühürlenmişçesine sıkı sıkıya kapalıydı. Herhalde işletmeciler de onu açamadıkları ve içinde ne olduğunu çözemedikleri için öylece bırakmışlardı.

Adam elindeki tabletinden güncel haberleri okurken arada bir gözünü dinlendirmek için etrafa bakınıyordu. Bu çalışırken de çok sık tekrarladığı güzel bir alışkanlığı, göz tembelliğini engelliyordu. Ama etrafa her bakındığında gözü o büyük taş lahite çarpıyordu. Acaba içerisinde ne vardı diye düşünmeden edemiyordu. Karısına bu konuyu açsa onun çok korkacağını biliyordu. Bu yüzden gece onun uyuduğu saatlerde mezarı açmaya karar verdi. Bunun için çarşıya inip, balyoz, çekiç ve keski gibi inşaat malzemeleri satın aldı. Mezarı açmak için her şey hazır ve sadece gecenin çökmesini bekliyordu. Karısı bugün hiç bayılmamıştı fakat yine salondaki kanepede uyuyakalmıştı. Kucağına alarak onu üst kata çıkardıktan sonra bu sefer kendisi yatağa girmedi. Üzerine bodrumdaki dolapta bulduğu lacivert renkli, omuzdan askılı işçi tulumunu geçirdi, inşaat malzemelerini yanına alıp bahçedeki taş lahitin önüne geldi. İlk başta keski ile taş kapının kenarlarını iyice yokladı. Taş bloğun tüm çevresini boşladıktan sonra balyozu eline alıp olanca gücüyle ağırlık merkezinin dik tepe noktasına doğru vurmaya başladı. Ne kadar vurursa vursun taşa milim kıpırdama olmuyor gibiydi. Bir kaç deneme daha yaptıktan sonra oldukça yorulduğu için ara vermek zorunda kaldı.

Lahitin kenarında otururken taş kapıdan ufak çatırtılar duymaya başladı. Sanırım vurduğum darbelerin etkisi yeni çıkıyor diye düşünürken, taş blok büyük bir gürültüyle geriye doğru devrildi ve içeriden büyük bir toz bulutu dışarıya savruldu. Adam biraz korkuyla biraz da nefes alma çabasıyla lahitten uzaklaştı. Kısa bir süre sonra tozlar yere inmeye başlayınca içeride yerin altında doğru uzanan merdiveni gördü. Burası bir lahit değil gizli bir yeraltı geçidinin giriş kapısıydı!

Cep telefonunun ışığını fener gibi kullanarak merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı. Görüş alanı oldukça dar ve içerisi çok havasızdı. Dar kesimli merdivenlere ayağını düz basarsa kayıp düşecek gibi oluyor, bu yüzden yan yan iniyordu. Sonuna ucu gözükmeyen dar bir dehlizde kendini buldu. Bir cesaret kendini toparlayıp yürümeye devam etti ama bir yandan kafasındaki soru işaretleri devam ediyordu. Bu köşke nasıl denk geldiler, bu dehliz nereye açılıyordu? Yaklaşık beş dakikalık heyecanlı yürüyüşün sonunda yukarı doğru çıkan bir merdivene rastladı. Önce çıkmaya tereddüt etti çünkü çıkış kapısı da giriş gibi taş blokla kapatılmış olabilirdi. Fakat yukarı çıktığında kapının açık ve geniş bir ormanlık alana çıktığını gördü. Kapı tek taraflı kapatıldığı için tehlikenin bu taraftan gelmiş olduğunu düşündü ve birden irkildi.

İnsan yalnız kaldığı zaman daha çok düşünüyor ve vardığı sonuçlar pek objektif olmuyordu. Bu nedenle adam hep kendini korkutan sonuçlara varmaya başlamıştı. Ormandaki büyük sessizlik onun içine işliyor ve hemen geri dönmek istemesine sebep oluyordu. Fakat bir cesaretle kendini toparlamış, uzun adımlarla ormanda kapıdan çıktığı yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. Yine kısa bir süre gittikten sonra yaklaşık beş dönüm genişliğinde bomboş bir araziye ulaştı. Arazinin tam ortasında, derme çatma kayalarla etrafı yükseltilmiş bir kuyu vardı. Su sıkıntısı yaşanan dönemlerde herkesten habersiz olarak yapılmış ve yeraltındaki dehliz de buraya gizlice ulaşmak için açılmıştı diye düşündü. Karım uyanırsa merak edebilir diye düşündüğü için orada fazla kalamadı. Geldiği yöne doğru döndü ve soğuk dehlizden geçip, taş lahitin kapısından çıkarak köşke ulaştı. Oldukça yorulmuştu, tulumunu çıkardıktan hemen sonra üst kata çıkıp yatakta uyuyan sıcak karısına sarıldı ve öylece uyudular.

Bölüm 3 : Kuyu

Ertesi sabah, kadın kahvaltayı hazırlarken gözü taş lahitin açık olan kapısına takılmıştı. Adam geldiği zaman sebebini soracaktı fakat kocası ondan önce davranıp taş lahitin yanından ona seslendi:

"Karıcığım bir dakika gelir misin?"

Kadın arkası dönük masayı hazırlarken bu sözü duyduğunu ima etmek üzere kafasını hafif geri çevirdi ama bozuntuya vermeden işini de yapmaya devam etti. Az sonra kocasının yanına gittiğinde lahitin açık ve içerisinde karanlığa inen bir merdiven olduğunu gördü. Adam zar zor oraya girmeye ikna etti, birlikte el ele aşağı indiler, soğuk dehlizden geçerek geniş ormana ulaştılar ve oradan da kuyunun bulunduğu açıklığa geldiler. Kuyunun başına gelen kadın birden bayılır gibi oldu. Adam hızlıca koluna girerek, onun yerdeki çimenlere sırtüstü uzanmasını sağladı. Kuyudan bir kova su çekip karısının yüzünü yıkamak istedi fakat birden ayılıp, kovaya iki eliyle sıkı sıkı yapışan kadın kana kana su içmeye başladı. Yaklaşık beş litreye denk gelen koca kovadaki suyu bir seferde nefes bile almadan içip bitirdi. Hemen sonrasında hiçbir şey yokmuş gibi ayağa kalktı ve hemen köşke dönmesi gerektiğini söyledi. Bunu söylerken gözlerini kocasından kaçırıyor, sanki bir madde bağımlısıymış gibi yüzünü buruşturuyordu.

Önce köşkü kiraladıkları şirketi arayarak bilgi almak istediler, fakat işin turizm boyutundan öteye gidemiyorlardı. Eşyalarını köşkte bırakıp, daha fazla bilgi almak üzere çarşıya indiler. Kiraathanede genelde yaşlılar vardı, zaten bu garip köşkün ve bahçesindeki kuyunun tarihini anca onlar bilir diye düşündü. Kapıdan girişteki ilk yuvarlak masada bulunanların yanına oturdu ve gür bir sesle üç çay söyledi. Yaşlı amcalara kısaca kendini tanıttıktan sonra Zambak Köşk 'ün geçmişini sordu. Amcalardan biri İstiklal Madalyası sahibi diğeri ise Kore Gazisi ünvanına sahipti. Daha genç olan amca büyük bir heyecanla anlatmaya başladı:

"Bizim vaktimizde buralar hep ormanlıktı, odun istihkakımızı kesmeye çıktığımızda o köşkün etrafında gezmeye korkardık. Belki yüz yıldan fazladır o köşk orada vardı. Ben Kore savaşına giderken babamız anlatırdı, gavurlar şehrimizi işgal ettiğinde komutanlarından birisi orada kalmış. Buradan tüm köyü yönetirmiş, zambakları çok severmiş, kadınlara da düşkünmüş..." diyerek duyduklarını anlattı.

Daha yaşlı olan amca ise söze şöyle devam etti:

"Evet doğru deyon amma, gavurları bir isyanla atıverdik biz buralardan. O gomutan olacak namussuz, köyün en güzel kızına göz dikmişti, çeşmenin başında sürekli rahatsız edivermiş kızcağızı, en sonunda başındaki yemeniye eli uzanınca kız dayanamamış ve elindeki testiye komutanın kafasına çalivermiş. Önce hafif sersemleyen komutan, gözünün önünü tekrar görmeye başlayınca kızın peşine koşturmuş ve yakalamış. Derler ki; o günden beridir kızdan haber alınmamış, düşman köşkten sürüldüğü vakit sırları da onlarla beraber kaybolup gidivermiş" dedi.

Genç adam amcalara çok teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldı. Eğer etrafta bu olaylar meydana geldiyse mutlaka bir iz, bir işaret bırakmış olmalıydı. Gittiği her yere karısını da yanında götürmeye karar verdi. Hem yalnız bırakmaya korkuyor hem de bağlantıyı daha kolay yakalamak için ona sorular soruyor, fikirlerini alıyordu. Köşkün tavan arasındaki dar üçgen pencereden dışarı baktıklarında, açıklıkta bulunan kuyuyu göremediler. Lahitin arkasındaki ormanda ne bir açıklık ne de bir kuyu vardı. Aniden karısını elinden tutarak alt kata indiler ve eline bir kazma bir kürek aldı. Bahçedeki lahitten dehlize girerek hızlıca meydana ulaştılar.

Kolundaki saate baktı ve köşkün kapısından içeri girdikleri zamana yaklaştığını gördü. Yani tam akşam sekiz olmak üzereydi. Az sonra köşk tarafından cılız bir gong sesi duyuldu ve aniden ağaçlardaki kargalar hep birlikte uçuşmaya başladılar. Adam elindeki kazmayı kuyunun gölgesinin o an düştüğü yere vurdu.

Her vuruşunda çimenlerle kaplı yumuşak toprak etrafa dağılıyor, karısı onları kürekle dışarı atıyordu. Çok değil on beş dakika kadar sonra adamın kazması bir beze takıldı. O an durdu ve karısının elindeki küreği alarak bezin sarılı olduğu şeyi anlamaya çalıştı. Bir süre sonra burada bir insan gömülü olduğuna kanaat getirdi ve hızlıca etrafındaki toprakları boşlayarak mezarı açığa çıkardı. İlk bakışta beyaz bir kefene sarılmış gibi duran cesedin uzun siyah saçları vardı ve geride kalan kemiklerinin sarılı olduğu bez onun elbisesi idi. İnsan bedeni çürüse bile saçları uygun şartlar altında çok daha uzun süreler kendini koruyabiliyordu. Zarif ve kırılğan kemikleri ve kalça kafatasının küçük olması onun kadın olma ihtimalini kuvvetlendiriyordu. Görünüşe bakılırsa alelacele bir şekilde ve yüz üstü olarak çukura atılmıştı.

"Sanırım köyde yıllar önce kaybolan kız bu.." diye iç geçirdi. Karısı da onaylıyormuş gibi üzgün bir surat ifadesiyle başını yukarı aşağı salladı. Muhtemelen çeşme başından kaçarken asker tarafından yakalanan bu kız, elbiseleriyle birlikte diri diri gömülmüştü. Toprağın altında uyandığı zaman ölümü daha ne kadar beklemiş ve beklerken neler düşünmüştü? Belki de düşündüğü tek şey, yanbaşında durduğu kuyudan ya da alı koyulduğu çeşmeden bir tas su içmekti.

Açtıkları çukurun üzerini tekrar kapattılar, adam çevredeki ağaçlardan mezarın dört yanına birer kazık çaktı ve karısı da çevredeki irili ufaklı taşlardan baş ucuna yığıntı yaptı. Artık tam bir mezar olmuştu. Kuyudan çektikleri bir kaç kova su ile mezarı iyice suladılar, çevredeki otlar çiçekler büyüsün, zevat faydalansın ve ölünün ruhu şad olsun istediler. Suya ve gençliğine hasret kalan bir kız için bu yaptıkları son görev onları rahatlatmıştı.

Hava iyice kararmak üzereydi, tekrar dehlizden geçerek köşkün arka bahçesine döndüler ve oradan da yatak odalarına çıktılar. İki de yatağa girmeden pencerenin önünde dikilerek, dolunayın loş ışığında belli belirsiz görülebilen mezara bakarak iç geçirdiler. Ertesi gün o kızın yarım kalan hikayesini herkese anlatacaklar ve köylülerin de burada bir mezar olduğunu bilmelerini sağlayacaklardı.

Bu olaydan sonra köşkün yeni adı ise Mezarlı Köşk olacaktı.

Bu e-kitap ticari bir amaç olmadan ücretsiz olarak paylaşılabilir ve çoğaltılabilir.

Tüm hikaye 5486 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ile Türkiye 'de koruma altına alınmıştır.

Soru, istek ve eleştirileriniz için yazarın web sitesine girebilirsiniz.

Web: www.hekmen.com E-posta: i@hekmen.com

Copyright 2013 (c) Hamdi EK MEN